

ČAROBNI ŠTAPIĆ, NIMBUS 2012. SOUL

Bio sam na nekoj mnogo dobroj travi, i na četvu, kad me taj tip iznervirao samo tako. Prebacio mi je, opaskom, da sam tehnološki po svemu sudeći u odnosu na njega inferioran, da odjebem, nakon čega sam mu poslao seriju dizajniranih kurčevitih emotikona, a na koju je ovaj, opet, uzvratio nuklearnom paljbom. Serijom virusa.

Do zore me karao.

Te sam se noći kupao u 7 znojeva i do jutra pravio baj-pasove da mi samo fatalno ne nastrada hard. Simbolično kaže li se, jezikom popularne igrice *Irangedon*, do temelja mi je lik spravnio i Jerihon i Hevron i Virsaveju i Kadis Varniju – ali u Jerusalim mog harda, hip-hip-ura!, ipak nije uspio da ujaše virusnom konjicom.

Nakon bitke s vitrualnim neprijateljem prespavao sam i sutrašnji ljetnji dan do podne. Opazio sam, kroz sekvence, kroz kapke, kako mi majka ulazi u sobu i pod LCD-plus monitorom ostavlja jestive ponude, jer drugog stola u sobi sem kompjuterskog nije bilo: doručak, odnesen, ručak isto, i večera. Tek sam od sljedećeg doručka ja uspio da kroz san uberem rukom parče sira.

Do te me mjere bio urnisao onaj lik.

Ubio sam se da sačuvam hard i sve što je na njemu. Potom sam spavao more than 24 hours, pun odluke: nema više ispraznog četovanja. U kurac više s tim.

Majka me poljubila u glavu, i otac je, kad se vratio s posla, a ja sam već iznova bio na netu, surfovao sam. Oporavljen. Pio sam sok od borovnice, premda sam pogled bacao na očevo vino. Otac je jeo neku ribu, ja nisam mogao. Načuo sam da je negdje proizveden Nimbus 2012. Soul, i nastojao sam da ga nađem.

Najedanput, bingo! Eto ga.

Nisam mogao da vjerujem da vidim to u šta sam gledao... Od cijene su mogle trepavice da mi otpadnu. Protrljao sam oči iza mnogog gledanja u sitan font. Cijena je ostala ista.

Jebi ga.

Nimbus telefon ostao je skup. Ali ono baš.

U susret ljetnjoj sezoni lansirano je čudo. Soul je od prateće opreme imao CD ROM, USB kabl i stereo slušalice, memorijsku karticu od 100 GB, s internom memorijom od isto toliko giga. Radio je na GSM i UMTS mrežama, što je značilo da podržava brzi protokol za prenos podataka HSDPA od 666 GB, u čemu je možda i ležala Nimbusova tajna. Mnoge stvari, vidio sam, prečutane su u opisu, dok je pažnja posvećena trivijalnostima, kao npr. da je za bežičnu konekciju bio na raspolaganju Bluetooth posljednje generacije.

Čim sam vidio kako taj tip telefona s bilborda reklamira Danijel Redklif, filmski Hari Potter, morao sam da ga imam. Poludio sam za rečenim tehnološkim egzemplarom. Rekoh roditeljima kako se pojavilo nešto upravo *čarobno* što bih želio da posjedujem za moj 18. rođendan. Neopozivo. Naslućivao sam da nemaju toliko para, ali sam isto tako naslućivao kako ću da načisto puknem samo ako li ga se ne dočepam. Ovako ili onako.

U estetskom je smislu Nimbus 2012. bio inovativni biser. Ni nalik telefonima koje su koristili svi. Bio je to u pravom smislu Čarobni štapić, boje kedrovine ma šta to značilo, s virtualnom komandnom tablom zasnovanom na senzoriga. Displej se bio kružni, dužine 3.14 inča, i sezao je do dna štapa, s rezolucijom 1.200 x 2.400 piksela u najjeftinijoj varijanti. Naravno da je ekran nudio odličan kontrast i vidljivost u uslovima intenzivne sunčeve svjetlosti, sa svih 18 miliona boja, čistih i bez ikakvih vizuelnih manjkavosti.

Roditelji su planirali da mi kupe čamac tipa light gliser ili skuter tipa vespa. Nisu imali pojma u kom sam filmu.

Otac je računao da ću barkom ili vespom svejedno, ja da imam sve što on nije mogao da ima u njegovo vrijeme. More riba. Razmišljao je na klasičan, analogni način, kao *normalac*, što je i bio. Direktorčić u društvenoj firmi koja se nije snašla kad su uzeli da je komadaju tajkuni iz vladajuće koalicije. Majka je bila još žešći *normalac*, premda vladar u kući, profesorica srpskog, toliko tvrdoglava da nije uzela zaozbiljno da sluša ni Erwinu, feminističku prvakinju što hodočastiše svake subote po parohiji, te kazivaše mojoj majci, brk u brk, feminističku abecedu i promjenu po licima i vremenima: Ja – feministkinja; Ti – vladarka u kući; Žena – *biti* – superiorni pol...

Nimbus je i na ekranu monitora, onako živo zarotiran, predstavljao spravu punu iznenađenja. Stekao sam utisak da se po prvi put, ono, i ne radi o spravi, o izumu ili nadgradnji svih tehnoloških generacija izuma, već o sasvim živom pomagalu, koje svoj živ identitet dokazuje u ruci svakog njegovog very own vlasnika. Načisto sam se navukao na 2008. Soul. Imao je integrisane kamere izuzetnih performansi, sopstveni operativni sistem s mogućnošću sigurnosne personalizacije, te nizove tastera u gornjem dijelu štapa – praktičnih utoliko više što se njima moglo da računa na sve pogodnosti zaista revolucionarne Nimbusove funkcije.

Nimbus 2008. Soul čitao je misli.

Porezala mi se nožem u kuhinji majka kad je čula koliko košta mobilni telefon do koga mi je toliko bilo stalo.

Smogao sam hrabrost i proslovio cijenu. Čak sam je smanjio za jedan cent, da psihološki zazvuči manje, 9.999. Otac je uto prekrizio pogrešan broj, pokazalo se tokom izvlačenja lota, koliko ga je samo Nimbusova summa ujela za uvo. Da sam bio obazriviji, i cijenu prošaputao tren kasnije, otac bi jamačno ubo sedmicu. Ovako je, šesticom, vratio neke sitne dugove, pa smo opet bili, pred moj 18. rođendan, na istom, ni tu ni tamo. Nekim štedljivim pak čudom, roditelji su i dalje imali dovoljno da mi kupe light gliser, ili vespu. Ali ne i ono čime se najbolje moglo da nagradi punoljetstvo njihove krvi, to jest ja. Nisu imali ni izbliza za mobilni telefon što ga je reklamirao Danijel Redklif – Harry, i sa bilborda – i sa svake, što je vrijeme više odmicalo – radio i TV stanice. Novine da ne pominjem. U strip oblačiću, čitao sam svuda po gradu jedno te isto Harijevo:

„Pure Magic Technology! Make Money And Try It!”

Prvih dana iza očeve šestice bio sam očajan.

Gledao sam staru moju Nokiu s prezirom; bila je shit. Pozivi, SMS, kamere, radio, sve prevaziđeno. U jednom sam je trenutku pljunuo, baš sočno. Hrrk, taj rad. Nastavila je Nokia da funkcioniše, ok, ali je Nimbus mogao i pod vodom. Bio je otporan na udarce, na sve, čak i na talase iza aktivirane najveće pretpostavljene iranske nuklearne bombe.

Djevojka je pokušavala da me odobrovolji usnama. Iz straha od samoće valjda, sve je bila spremna da uloži samo da mi se nađe u snovima.

Mojim je snovima pak suvereno vladao novi Nimbus 2012, Soul, mobilni telefon, ne ona. U obliku čarobnog štapića, uzan, svemoćan, multimedijalan, s dvije ključne opcije: Keyboard & Mind. Mogao sam ga ručno programirati eda bi mi se oglasio galebovim krikom svaki put kad bi neko pokušao da me prevari, a isto sam mogao i mišlju. Za to je bio zadužen, skapirao sam između redova Uputstva na sajtu, inovirani sistem WOLDEMORT, neprovaljivo-neprovaljiva tehnološka perverzija.

Nimbus je upravo bio *mobilni telefon koji vidi*, ako se Nimbus 2012. Soul uopšte mogao da naziva mobilnim telefonom. Jer to ni po čemu nije bio, sem po funkciji po kojoj je čovjek mogao poznati čovjeka i s njim se na daljinu gledati tokom razgovora.

Nimbus je bio inovacija veća od svakog očekivanja. Bio je veće otkrovenje od Glasa iz kupine. Bio je to tehnološki hrist.

Sem radija, obične i kablovske TV, Interneta, Super Google Eartha i ostalih regularnosti, *čudo* je čitalo misli svih ljudi u mimohodu, do dometa od 999,99 stopa, pod uslovom da oni čije se misli pretvaraju u digitalni tekst na displeju, ili u slike ako bi u originalnim zamislama bile jasne – imaju ili biometrijsku ličnu kartu kodiranu sertifikatom 666, ili identičan takav pasoš uza se.

O tome što stvarno misli moja djevojka, nikad nisam mogao da znam. Voli li me ili se proserava. Zato mi je bilo do Nimbusa. Ili da budem sasvim iskren, do najbolje drugarice moje djevojke mi je bilo.

Mala *normalka* was very hot, samo takva, u stvari nenormalka, jer je i dalje imala staru ličnu kartu, ne-biometrijsku, u kurac, i ja šta sam pa mogao? Da čekam? Da čekam da mi roditelji kupe gliser, ili vespu, pa time da je muvam, ili šta? Kad može da jebe država, što ne bih mogao ja? Umirao sam od želje da *malu* posjedujem. Djevojka, po gradu znana kao moja, češće me ljubila dolje negoli gore, ubijeđena da ću tako duže da joj trajem. Koja glupača.

- Je li nemate za Nimbus? – upitao sam bez mnogo uvijanja roditelje, prvo majku, pa oca.

- Pa, zar su light gliser ili vespa loš izbor? – kalkulirali su, stipse roditeljske. – Ni nakon novog kola lota, Nimbus ne možemo da si priuštimo... – rekao je otac. – Mili, tvoj se otac opet izrazio pogrešno – oglasila se majka s dozom prepoznatljivog Erwininog uticaja, i dalje *normalka*, jednako mi vrijeđajući uši: – Nimbus ne možemo da ti priuštimo. Preskup je. Ili zar je barka-vespa malo!? Budi razlozan...

O, privolio sam se ja razlogu i logici još kako. Nije mi majka jednom citirala pisce koji su slovili kako čovjek, ako nešto žarko želi, na kraju to i dobije. Vjerujem da su svi pisci, majci, željeli da postignu slavu, da ih čitaju u Njemačkoj ako su Rusi, ili obratno, ili su pisali o ljudima koji u Parizu žele da se obogate ako su bili tek siroti studenti s arapskih obala Mediterana. No to nema veze sa mnom. Moja ambicija bila je da budem dio Systema, da budem digitalan do mjere da i sâm posjedujem magičnu tehnologiju oličenu u obliku čarobnog štapića Nimbusa, što ga je, sad već preko svake mjere u odnosu na realno siromaštvo u obalnoj državi, reklamirao Danijel R. Haripoter.

Pred izlogom butika *Man's Secret* na glavnom gradskom trgu buljio sam u te tijesne erotske gaće. Gaće su bile pune kite, i to moje, u mislima. I svaka je žena buljila samo u mene, na plaži. U mislima. Pokazalo se, ne samo u mojim.

Jedan je Englez, titravog štapića – upravo Nimbusa 2012. Soula, prišao mi, i pokazao kako je, pritisnuvši okom opciju SERBIAN, iščitao sve moje aktuelne mentalne slike. Budući da se još nije snalazio s tehnologijom, kako reče, htio je da mu potvrdim ako njegov čarobni, *magic wand*, ne kazuje istinu.

Odmjerio sam čilca od glave do pete.

Nemam pojma ni kakve je patike matori nosio, a jeste neke, no je, gle! imao Nimbus! I zaista, sve o čemu sam netom promišljao, čičica je imao na displeju, na srpskom. I to ćirilicom. Poželio je *Translate* i u trenu dobio prevod svih mojih potajnih želja. Osmijehnuo se slavodobitno, kao gladni lav pred dječaćićem koji je iz neznanja otvorio rezu na vratima zoo-kaveza.

Imao me učitanog, ko golog. Upitao je da li bih želio da mu vidim ostale mnoge performanse, ali da to ne bude na vrelini glavnog gradskog trga, nego u hotelu u kome je odsjeo, tu iza ćoška, na mjestu kudikamo intimnijem i s većom mogućnošću svih oblika Nimbusove neprikosnovene konekcije...

Očaran tehnologijom, pristao sam, kao njen rob. Hipnotisan, slijedio sam jebenog penzosa. Englezove misli nisam mogao da čitam, ta kako bih, iako sam iz jezika imao svih godina – 5. Vidovit nisam bio. Pun slutnji, zato jesam.

*

Svi znaju da ne želim da pričam odakle sam pukao šest rata, odakle mi novci za vidoviti mobilni. Glavno je da sam jedan od rijetkih što ga u ovom trenutku uopšte posjeduju. Niko me više ne može da očita a da ja to ne znam. Niko više ne može da mi siluje privatnost.

U gliseru dobijenom za 18. rođendan vozao sam djevojku tek jedno popodne. Programiran, mobilni štapić počeo je da se oglašava galebovim krikom – i da vibrira u trenu kad mi je riba vriskovima prijavila da lažno svršava. *Blagosloven da si Nimbuse, slava tebj!* Nisam se dvoumio ni časak. Svukao sam ribu s kurca i bacio je, onako golu, u more. Potom i sve njene krpice. Upalio motor i odjezdio. Pa se vratio, turirao mašinu, napravio tri počasna kruga oko bivše cupike, očitao na displeju: – Jebo te Mrzim te! – vidio da u sebi nema nikakvih jasnijih slika, i nestao do uvale pune mojih tehnoloških ispisnika.

Sličan sličnom, digitalan digitalnima. Jebi ga.

U vrelini ljeta, u idiličnoj lučici punoj maslina i fensi plažnih baldahina, bacio sam sidro i svukao plavo-bijelu majicu. Pritisnuo sam magnetnu opciju *Hemoglobin*, te mobilni štapić time priljepio uz veliku butnu venu – mada sam mogao i uz aortu, što bi po slovu Uputstva bilo nešto opasnije po zdravlje – skočio, i iz mora nikao punih gaća. Oko mene se rastezala uposlena golotinja pod plažnim baldahinima. Jedna mala provirila je kroz zavjesu iza rame na svog ljubavnika i vidjevši me, u sebi rekla: *Mmm*. Pročitao sam je na displeju. I vidio je jasno u MNE slici, u Memory New E-picture, na šta je to njeno *Mmm* trebalo da liči. Krenuo sam k ribi, krckajući pod stopalima svu plastičnu plažnu galanteriju i elektroniku, naočare, maske, neke tehnološki inferiornije telefone po ruksacima, CD-ove i fleševe... Gazio sam pravo.

Jebalo mi se. Ali ono, baš.